

Ackordens funktioner i dur- och moll, särskilt tonikans (I) och dominantens (V):

- **G-ackordet** (G-dur) är ett vanligt durackord som fungerar som dominant (V) i tonarten C-dur. Det skapar en stark känsla av att vilja gå "hem" till tonikan (I).
- **Dominantkänslan** uppstår redan utan att man behöver lägga till en sjua, men att lägga till en **liten septima** (G7 i detta exempel) förstärker spänningen ytterligare.
- I **molltonarter** finns inte samma dominantkänsla naturligt. Femte ackordet i naturlig moll är ett moll-ackord, men för att få dominantfunktionen brukar man "dura till det", alltså göra det till ett durackord (och gärna lägga till sjuan).
- Alltså: i **moll** får man dominantkänsla genom att **ändra V från moll till dur och eventuellt lägga till sjuan**, medan i **dur** räcker det med att lägga till sjuan.
- **I och V** beskrivs som centrala ackord med "episk känsla", och **IV** som ett förberedande ackord inför V.

En liknelse med Nalle Puh och Nasse:

- Tonikan (I) = hemma
- Fyran (IV) = Nalle Puh och Nasse går ut
- Sexan (vi) = något skumt händer
- Femman (V) = på väg hem
- Ettan (I) = hemma igen

